

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Okresní soud v Liberci rozhodl v hlavním líčení konaném dne 6. února 2020 v Liberci v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Hany Moravové a přísedících JUDr. Jarmily Drtilové a Lenky Holatové,

takto:

Obžalovaný

[celé jméno obžalovaného], narozený dne [datum], trvale bytem [adresa obžalovaného],

je vinen, že

v období od 3. 1. 2014 do 24. 3. 2016 v místě svého bydliště na adrese [adresa obžalovaného], ze svého osobního počítače ACPI x64 - based PC přes IP adresy [adresa] .255.82.248 a 149.255.85.249 prostřednictvím peer-to-peer sítě v programu Strong DC++, kde vystupoval pod přezdívkou [příjmení], nabízel k volnému stažení 423 hudebních alb obsahujících 7826 chráněných hudebních souborů s díly, která takto sdílel bez souhlasu výrobců zvukových záznamů, kterými jsou společnosti Sony Music Entertainment Czech Republic s.r.o., IČ 41694031, se sídlem Palackého 740/1, Praha 1, SUPRAPHON a.s., IČ 48038725, se sídlem Palackého 740/1, Praha 1, Universal Music, s.r.o., IČ 60469692, se sídlem Velvarská 1652, Praha a xanon-178x, IČ 41191927, se sídlem Pekařská 621, Praha, zastoupených Českou národní skupinou Mezinárodní federace hudebního průmyslu, IČ 00552518, se sídlem Slavíkova 1608/15, Praha 2, a tedy v rozporu s ustanoveními § 12 odst. 1, odst. 4 písm. a), f), § 13, § 18 odst. 1, odst. 2, § 76, § 79 a § 80 zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon), ve znění pozdějších předpisů, čímž způsobil škodu celkem 84 600 Kč,

tedy

neoprávněně zasáhl nikoli nepatrně do zákonem chráněných práv k zvukovému záznamu,

čímž spáchal

přečin porušení autorského práva, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi podle § 270 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“)

a odsuzuje se

podle § 187 odst. 2 trestního zákoníku za užití § 43 odst. 2 trestního zákoníku za shora uvedený přečin v souběhu se zvláště závažným zločinem pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku a s přečinem výroby a jiného nakládání s dětskou pornografií podle § 192 odst. 1 trestního zákoníku z rozsudku Okresního soudu v Liberci dne 11. 4. 2019, č. j. 3 T 14/2019-228, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 31. 7. 2019, č. j. 31 To 198/2019-247, k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání dvaceti čtyř (24) měsíců.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku se výkon trestu odnětí svobody podmíněně odkládá a podle § 82 odst. 1 trestního zákoníku se stanoví zkušební doba v trvání čtyřiceti dvou (42) měsíců.

Podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se zároveň ukládá trest propadnutí věci, a to:

- I. 1 ks stolní počítač (i docking station) multi media Computer,
- II. 1 ks WD Elements, výr. číslo WDELEMENTS, černé barvy, externí disk,
- III. 1 ks externí disk včetně kabelu, zn. Samsung,
- IV. 1 ks WD 1 TB, externí disk,
- V. 1 ks počítač (i docking station) zn. Acer.

Podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku se ruší výrok o trestu uložený obžalovanému rozsudkem Okresního soudu v Liberci dne 11. 4. 2019, č. j. 3 T 14/2019-228, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 31. 7. 2019, č. j. 31 To 198/2019-247, v právní moci téhož dne, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu.

Odůvodnění:

1. Na obžalovaného byla státním zástupcem Okresního státního zastupitelství v Liberci podána obžaloba pro skutek uvedený ve výroku tohoto rozsudku. Trestní stíhání obžalovaného bylo původně podmíněně zastaveno, následně bylo rozhodnuto o tom, že obžalovaný se ve zkušební době neosvědčil a v řízení se bude pokračovat. Skutkový stav byl následně prokázán v hlavním líčení.

2. Obžalovaný během hlavního líčení vypověděl, že jednání, jak je popsáno v obžalobě se dopustil, vůbec ale nevěděl, že by měl dělat něco nelegálního, věc ho mrzí, až na policii se dověděl, že i poté, co program vypnul, tak program běžel na pozadí dál a o tomto neměl obžalovaný tušení. Nemohl pak ani sehnat kontakt na poškozenou společnost, nicméně následně uzavřel dohodu o splátkách a v současnosti celou částku, která mu byla poškozenou společností vyúčtována, uhradil. K dotazu soudu uvedl, že skutečnosti, popsány v podané obžalobě, odpovídají skutečnosti, obžalovaný se na peer-to-peer (P2P) síť napojil na internetu, chtěl si pustit nějakou hudbu a asi musel nějakou hudbu a alba poskytnout k tomu, aby šla jiná hudba stáhnout. Některá alba si předtím stáhl rovnou z internetu ze serverů jako ulož.to a podobných, o tom, že se jedná o nelegální věc, nevěděl, od kamarádů slyšel, že používají to samé, proto to chtěl vyzkoušet. V době události mu bylo 25 let, jak často počítač používal, si již nevzpomíná, je běžným uživatelem. Jak bylo jeho jednání odhaleno, neví, nemá představu ani o tom, zda si

někdo jím nabízená díla stáhl. Majetkový prospěch ze svého jednání neměl. Závěrem se obžalovaný vyjádřil ke svým osobním poměrům a k ochrannému léčení, které mu bylo uloženo v jiné trestní věci a které podstupuje.

3. Za souhlasu procesních stran byl v hlavním líčení čten znalecký posudek z oboru kybernetika, odvětví výpočetní technika, specializace software, hardware, elektronická komunikace zpracovatele Ing. Alexandra Milichovského. Znalec v posudku uvedl, že mu byl ke zkoumání předložen stolní počítač, skříň zn. Thermaltake Armor, k provedení znaleckého zkoumání, dle znalce došlo dne [datum] ke zformátování pevného disku a nové instalaci operačního systému, nicméně z pevného disku byla obnovena data, specifikovaná v příloze posudku (ve stručnosti převážně obrázky ve formátu.jpg,.png,.bmp, zvukové soubory ve formátu.mp3 (č. l. 252-253), audiovizuální soubory ve formátu.avi,.wmv,.mpg). Obnovením souborů se nepodařilo spolehlivě prokázat přítomnost programů, sloužících ke sdílení souborů metodou P2P.

4. Dále byly provedeny listinné důkazy, a to zejména trestní oznámení a vyjádření České národní skupiny Mezinárodní federace hudebního průmyslu (ČNS IFPI) včetně příloh, odborné vyjádření ke zjištěným rozmnoženinám zvukových záznamů, specifikace škody, úřední záznam ke zjištění uživatele P2P sítě, protokol o vydání věci – osobního počítače v PC skříni Thermaltake Armor, dohoda o náhradě škody mezi obžalovaným a poškozenou, zpráva poškozené, usnesení ze dne 23. 9. 2019, č. j. 7 T 80/2016-296, jímž bylo rozhodnuto o neosvědčení obžalovaného ve zkušební době podmíněného zastavení trestního stíhání, a rozsudek Okresního soudu v Liberci ze dne 11. 4. 2019, č. j. 3 T 14/2019-228.

5. Po zhodnocení shora uvedených důkazů soud dospěl k závěru, že vinu obžalovaného lze dovodit z jeho výpovědi v kontextu provedených listinných důkazů. Obžalovaný vypověděl, že do P2P sítě se připojil přes internet, chtěl si stáhnout nějakou hudbu, věděl, že nějakou hudbu bude muset poskytnout, aby mu jiná hudba šla stáhnout. Předtím stahoval alba ze serverů jako je uloz.to a podobně. Obžalovaný dále uvedl, že si nebyl vědom protiprávnosti svého jednání, věděl, že P2P sítě používají i jeho kamarádi, nicméně toto tvrzení soud nemohl pokládat za věrohodné; obžalovaný jako osoba dospělá, 35letá, vyučená, a jako běžný uživatel výpočetní techniky s takovými schopnostmi, které mu umožňovaly nainstalovat a používat program Strong DC++, stahovat audiovizuální díla ze stránek uloz.to a provádět další úkony s výpočetní technikou na srovnatelné úrovni, si musel být jako osoba nesnížených rozumových schopností vědom existence právní úpravy, která omezuje oprávnění chráněná díla zveřejňovat a sdílet, byť s touto právní úpravou nemusel být do detailů obeznámen. Soud nemohl považovat za věrohodné ani tvrzení obžalovaného, že si nebyl vědom toho, že poté, co program zavřel, běžel program tzv. na pozadí, kdy povědomí o tom, že řada programů zůstává po zavření aktivního okna běžet tzv. na pozadí je znalostí běžného uživatele, nelze pominout ani to, že ikony takto spuštěných programů se i v takovém případě zobrazují na hlavním panelu operačního systému Windows v oznamovací oblasti, a je tedy zcela nereálné, aby si uživatel po dobu více než 2 let nevšiml, že v jeho počítači je nainstalován a spuštěn P2P klient, který navíc nijak nemaskuje svoji přítomnost. Co se týče funkcionality programu, programy typu P2P a DC+ fungují buď centrálně, nebo přímo mezi rovnocennými počítači jednotlivých uživatelů, software je běžně dostupný, stažení, instalace a provoz programu vyžadují aktivní zásahy uživatele, přítomnost programu lze snadno zjistit, soubory, určené ke sdílení musí uživatel aktivně označit. Co se týče dalších zjištění, učiněných z provedených listinných důkazů a ze znaleckého posudku, z trestního oznámení poškozené byl zjištěn soubor IP adres, z nichž se obžalovaný jako uživatel programu Strong DC++ k této síti připojoval (pod přezdívkou „ [příjmení]“), přičemž v období od 3. 1. 2014 do 24. 3. 2016 byl výskyt uživatele s touto přezdívkou zaznamenán 1 362 x. Šetřením z údajů o telekomunikačním provozu bylo zjištěno, že přes IP adresy se připojovalo zařízení připojené přes přípojku koncového uživatele, který byl ustanoven jako obžalovaný. Obžalovaný následně vydal dne 18. 8. 2016 policejnímu orgánu osobní počítač, který byl podroben znaleckému zkoumání, dle znalce se v předloženém počítači nepodařilo spolehlivě prokázat přítomnost programů, sloužících

ke sdílení souborů metodou P2P, nicméně dne 16. 8. 2016 (tj. 2 dny před vydáním věci) došlo ke zformátování pevného disku a nové instalaci operačního systému, mezi soubory, které byly z disku obnoveny, se nacházela mj. i část hudebních děl, specifikovaných v příloze k trestnímu oznámení poškozené ČNS IFPI. Rozsah děl, které obžalovaný sdílel, byl zjištěn z podaného trestního oznámení a v případě řady děl koresponduje se soubory, které byly v počítači obžalovaného obnoveny. Obžalovaný prostřednictvím P2P sítě sdílel chráněný obsah sestávající ze 423 hudebních alb obsahujících 7 826 chráněných hudebních souborů s díly v letech 2014 až 2016, z identifikace přidělených IP adres vyplývá, že činu se dopustil obžalovaný, neboť zařízení, na kterém byl program Strong DC++ provozován, bylo připojeno na koncové přípojce, registrované právě na obžalovaného (kdy vzhledem k tomu, že toto připojování probíhalo po dobu více než 2 let, lze vyloučit, že by se takto často v bytě obžalovaného připojoval a díla zpřístupňoval kdokoli jiný).

6. Co se týče ustanovení autorského zákona, která obžalovaný svým jednáním porušil, podle § 12 odst. 1 má autor právo své dílo užít v původní nebo jiným zpracované či jinak změněné podobě, samostatně nebo v souboru anebo ve spojení s jiným dílem či prvky a udělit jiné osobě smlouvou oprávnění k výkonu tohoto práva; jiná osoba může dílo užít bez udělení takového oprávnění pouze v případech stanovených tímto zákonem, podle § 12 odst. 4 písm. a), písm. f) právem dílo užít je mj. právo na rozmnožování díla a právo na sdělování díla veřejnosti. Podle § 13 odst. 1 autorského zákona se rozmnožováním díla rozumí zhotovování dočasných nebo trvalých, přímých nebo nepřímých rozmnoženin díla nebo jeho části, a to jakýmkoli prostředky a v jakékoli formě. Podle § 18 odst. 1, odst. 2 autorského zákona se sdělováním díla veřejnosti rozumí zpřístupňování díla v nehmotné podobě, živě nebo ze záznamu, po drátě nebo bezdrátově, sdělováním díla veřejnosti je také zpřístupňování díla veřejnosti způsobem, že kdokoli může mít k němu přístup na místě a v čase podle své vlastní volby zejména počítačovou nebo obdobnou sítí. Podle § 76 odst. 1, odst. 2 autorského zákona má výrobce zvukového záznamu výlučné majetkové právo svůj zvukový záznam užít a udělit jinému smlouvou oprávnění k výkonu tohoto práva; jiný může zvukový záznam užít bez udělení takového oprávnění pouze v případech stanovených tímto zákonem, právem zvukový záznam užít je mj. právo na rozmnožování zvukového záznamu a právo na vysílání a jiné sdělování zvukového záznamu veřejnosti. Obdobně jsou v §§ 79, 80 autorského zákona upravena práva výrobce zvukově obrazového záznamu.

7. Při právním posouzení jednání obžalovaného soud dospěl k těmto závěrům. Obžalovaný sdílením chráněného obsahu sestávající ze 423 hudebních alb obsahujících 7 826 chráněných hudebních souborů zasáhl nikoli nepatrně do zákonem chráněných práv k zvukovému záznamu (která kolektivně spravuje poškozená spol. ČNS IFPI), neboť shora specifikovaná díla zpřístupnil veřejnosti a umožnil jejich rozmnožování způsobem, popsaným, v předchozím odstavci odůvodnění; to vše přesto, že neměl jakoukoli smluvní nebo zákonnou licenci k takovému zpřístupnění. Svým jednáním tedy bezesbytku naplnil všechny znaky skutkové podstaty přečinu porušení autorského práva, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi podle § 270 odst. 1 trestního zákoníku. Objektem uvedeného přečinu je ochrana především vědecké a literární, hudební, výtvarné, audiovizuální a jiné umělecké tvůrčí činnosti a požitků z ní plynoucí, ale i práva výrobců zvukového záznamu a zvukově obrazového záznamu. Obžalovaný čin spáchal ve větším rozsahu, byť míra tohoto zveřejnění nedosahovala rozsahu značného (srov. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 18. 10. 2017, sp. zn. 5 Tdo 1167/2017, jež judikovalo, že, „... s ohledem na rozsah činnosti dovolatele nelze akceptovat ani jeho argumentaci v tom směru, že zjištěným způsobem pouze nepatrně zasáhl do zákonem chráněných práv poškozených, pokud neoprávněně poskytl ke stažení hudební díla v počtu 381 skladeb o celkové velikosti nejméně 35,13 GB po dobu delší jednoho roku.“ – v projednávané věci se jednalo též o sdílení prostřednictvím P2P sítě, příp. viz usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 2. 2013, sp. zn. 8 Tdo 137/2013, dle kterého uložení celkem 850 audiovizuálních děl bez souhlasu jejich autorů či

výrobců obviněný v době necelých 2 let již naplňovalo kvalifikační znak značného rozsahu ve smyslu § 270 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku). Co se týče formy zavinění, u přečinu porušení autorského práva, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi podle § 270 trestního zákoníku je vyžadováno úmyslné zavinění, ovšem to může být naplněno i ve formě nepřímého (eventuálního) úmyslu podle § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku. Obžalovaný uvedl, že jeho cílem nebylo získat majetkový prospěch a soubory sdílel proto, aby si sám mohl stáhnout hudbu (kdy vzhledem k tomu, že sdílení souborů přes P2P síť není nijak monetizováno, soud tuto pohnutku mohl považovat za věrohodnou), nicméně jmenovaný si jako uživatel výměnné internetové sítě musel být minimálně vědom toho, že poskytnutím hudebních děl na veřejně přístupnou internetovou síť k volnému stažení, aniž by obžalovaný obdržel souhlas jejich autorů, resp. výrobců, může takovým jednáním do práv jmenovaných subjektů zasáhnout, a jednal minimálně se srozuměním, že se takovým způsobem mohl dopustit zásahu do práv podléhajících autorskoprávní ochraně, musel tedy jednat minimálně v úmyslu nepřímém (srov. též shora citované usnesení Nejvyššího soudu ČR pod sp. zn. 5 Tdo 1167/2017). Veřejný charakter P2P sítí pak vyplývá přímo z jejich účelu, kdy tyto slouží ke sdílení především multimediálních souborů mezi jednotlivými uživateli (srov. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 5. 3. 2013, sp. zn. 5 Tdo 120/2014).

8. Pokud jde o další argumenty obhájkyň, z nichž tato dovozovala, že by projednávaný skutek neměl být trestným činem, k těmto soud uvádí (ve stručnosti) následující. Úvaha o tom, že by ze strany obžalovaného šlo o užití díla v mezích licence ve smyslu § 38 autorského zákona je zcela lichá, resp. nedopadá na charakter děl v projednávané věci, když se citované ustanovení výslovně týká pouze díla výtvarného, příp. fotografie či díla vyjádřeného postupem podobným fotografii (a nikoli tedy – z povahy ustanovení – záznamů děl hudebních) a zjednodušeně dává vlastníkovému díla možnost zařazení tohoto díla do výstavy např. v galerii nebo muzeu, uvedená licence jde však zcela mimo rozmnožování a zveřejňování kopií neoprávněně získaných děl hudebních. Pokud obhájkyň argumentovala v kontextu autorského zákona dále tím, že některá díla, která obžalovaný sdílel, jsou volná či osiřelá, dle § 27 odst. 5 autorského zákona, doba trvání majetkových práv k hudebnímu dílu s textem, byla-li obě díla vytvořena pro účely užití ve spojení, končí, i když nejde o dílo spoluautorů, 70 let od smrti poslední přeživší z následujících osob: autor textu a autor hudebního díla. Pokud obžalovaný sdílel převážně díla z oblasti soudobé hudby, nelze se důvodně domnívat, že by u těchto děl uplynulo 70 let od úmrtí autora některého z děl a aby měl obžalovaný důvod sdílet díla považovat za díla volná (ostatně ani v případě, kdy se jedná o díla již zesnulých autorů, nelze opomíjet práva výkonných umělců, kteří dílo interpretují, ve smyslu § 67 a násl. autorského zákona). Stejně tak soud nemohl přiznat relevanci tvrzení, že v případě některých děl mělo jít o díla tzv. osiřelá (ve smyslu § 27a trestního zákona), když poškozená ČNS IFPI v odborném vyjádření k zjištěným rozmnoženinám přímo uvedla, že při posouzení zveřejněných děl označili díla chráněná autorským zákonem u specifikovaných vydavatelů, nicméně v případě, že původní držitel autorských oprávnění nebyl dohledán, byla tato díla označena příznakem „ Neuposuzováno“, a jejich sdílení při specifikaci počtu děl v obžalobě a výroku rozsudku obžalovanému ani nebylo kladeno za vinu. Soud nemohl přijmout ani argument, že v řízení nebylo prokázáno, jaká z hudebních děl byla obžalovaným nabízena ke stažení, když rozsah těchto děl byl zcela konkrétním způsobem specifikován v odborném vyjádření poškozené, která seznam děl stanovila právě na základě souborů, které obžalovaný ke sdílení zpřístupnil. Pokud obhájkyň argumentovala tím, že obžalovaný neměl z jednání žádný majetkový prospěch, lze jí v tomto dát za pravdu, nicméně zveřejnění díla shora popsáním způsobem zcela překračuje užití díla pro osobní potřebu, a na tomto závěru nic nemění ani nevýdělečný charakter tohoto zveřejnění, když i dle usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 24. 5. 2006, sp. zn. 5 Tdo 542/2006 (na který ostatně odkazovala i sama obhájkyň) u této skutkové podstaty „ zákon nevyžaduje přesnou kvantifikaci neoprávněných zásahů do práv chráněných tímto ustanovením (např. zjištění přesného počtu neoprávněně vyrobených rozmnoženin počítačových programů), ale postačí zjištění těch skutkových okolností, z nichž bude patrné, že k zásahu do chráněných

autorských a s nimi souvisejících práv došlo alespoň v takovém minimálním rozsahu, že je dán i potřebný stupeň nebezpečnosti činu pro společnost (aktuálně společenská škodlivost /pozn. předsedkyně senátu). Naplnění znaků uvedeného trestného činu tak není podmíněno způsobením škody.“ Citovaný judikát pak pregnantně vypořádává též další argument, a sice ten, že nemůže být v zásadě určeno, kdo je osobou stahující data a kdo je osobou, která tato data poskytuje (s ohledem na architekturu P2P sítí, kdy je stahovaný soubor „ skládán“ od většího počtu uživatelů). Ačkoli by tento argument byl plně důvodný při úvaze o tom, zda a v jaké výši lze poškozené přiznat eventuální nárok na náhradu škody (kdy dokazováním v rámci trestního řízení v zásadě nelze zcela definitivně stanovit, jaká škoda mohla poškozené s ohledem na případný počet stažení chráněných autorských děl skutečně vzniknout a tuto škodu nelze pro účely adhezního řízení stanovit paušálně (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 8. 10. 2014, sp. zn. 5 Tdo 171/2014)), nemění to nic na zjištění, že obžalovaný svým jednáním neoprávněně zasáhl do zákonem chráněných práv, a to v míře minimálně nikoli nepatrně (k tomu viz předchozí odstavce odůvodnění).

9. Obžalovaný se projednávaného trestného činu dopustil dříve, než byl odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Liberci ze dne 11. 4. 2019, č. j. 3 T 14/2019-228, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 31. 7. 2019, č. j. 31 To 198/2019-247, pro zvláště závažný zločin pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku a přečin výroby a jiného nakládání s dětskou pornografií podle § 192 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 24 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 36 měsíců, a k trestu propadnutí věci. Soud tak ve věci musel přistoupit k ukládání tzv. souhrnného trestu podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku.

10. Podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku soud uloží souhrnný trest podle zásad uvedených v § 43 odst. 1 trestního zákoníku, když odsuzuje pachatele za trestný čin, který spáchal dříve, než byl soudem prvního stupně vyhlášen odsuzující rozsudek za jiný jeho trestný čin. Spolu s uložením souhrnného trestu soud zruší výrok o trestu uloženém pachateli rozsudkem dřívějším, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu. Souhrnný trest nesmí být mírnější než trest uložený rozsudkem dřívějším. V rámci souhrnného trestu musí soud vyslovit trest ztráty čestných titulů nebo vyznamenání, trest ztráty vojenské hodnosti, trest propadnutí majetku nebo trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty, jestliže takový trest byl vysloven již rozsudkem dřívějším.

11. Za aktuálně projednávaný trestný čin a trestnou činnost ve věci zdejšího soudu pod sp. zn. 3 T 14/2019 je tedy nutno ukládat jeden trest v trestní sazbě trestného činu nejpřísněji trestného, kdy nově uložený trest nesmí být mírnější než trest již uložený, a to za současného zrušení výroku o trestu ze shora citovaných rozsudků. Trestným činem nejpřísněji trestným je zvláště závažný zločin pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku, neboť za něj může soud jeho pachateli uložit trest odnětí svobody na 2 léta až 10 let.

12. Při úvaze o druhu a výši trestu soud postupoval podle ustanovení § 38 a § 39 trestního zákoníku a přihlédl ke všem polehčujícím a přitěžujícím okolnostem. Obžalovanému v řízení před soudem polehčovalo, že před spácháním projednávané a sbíhající se trestné činnosti vedl řádný život, dříve nebyl soudně trestán a svého jednání litoval, jako okolnost přitěžující ale soud musel hodnotit, že obžalovaný se dopustil celkem 3 trestných činů, spáchaných ve vícečinném souběhu, v jednom případě dokonce takové závažnosti, naplňující znaky zvláště závažného zločinu. Společenská škodlivost jeho jednání v případě zde projednávaného skutku byla zvyšována větším rozsahem sdílených chráněných děl, byť ani tato skutečnost nevedla k výraznějšímu zvýšení společenské škodlivosti jednání, za nějž je ukládán souhrnný trest, jako celku (s ohledem na nepoměrně vyšší škodlivost jednání, které bylo projednáváno ve věci sp. zn. 3 T 14/2019); ve prospěch obžalovaného mohl soud bezpochyby hodnotit skutečnost, že obžalovaný nahradil v plné výši škodu, která byla vyčíslena poškozenou ČNS IFPI. Při ukládání

trestu soud neměl důvod toto zvýšení škodlivosti promítnout do výměry uloženého trestu, když trest v trvání 24 měsíců je na samé horní hranici zákonné trestní sazby aktuálně projednávaného přečinu porušení autorského práva, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi podle § 270 odst. 1 trestního zákoníku, pokud jde o stanovenou zkušební dobu, musel soud přihlídnout k tomu, že od zde projednávaného skutku uplynuly již téměř 4 roky a zpřísnění zkušební doby již stanovené o 12 měsíců, jak navrhoval státní zástupce, by bylo zpřísněním nedůvodně přísným. K vyměření zkušební doby v trvání 42 měsíců soud přistoupil s přihlédnutím k tomu, že ačkoli od projednávaného skutku uplynula delší doba, obžalovaný se po jeho spáchání (nadto ve zkušební době podmíněného zastavení trestního stíhání) dopustil další, sbíhající se trestné činnosti; soud proto dospěl k závěru, že pokud obžalovaný v projednávané věci již jednou svým chováním prokázal, že alternativní řešení jeho jednání formou odklonu se minulo účinkem, je třeba jeho chování v rámci podmíněného odsouzení (zda je obžalovaný schopen vést řádný život, podrobovat se podmínkám uloženého sexuologického léčení, vyvarovat se dalšího protiprávního jednání, etc.) sledovat a kontrolovat po delší dobu, kdy soud shledal zpřísnění stávající zkušební doby o 6 měsíců, tj. do roku 2023, za odpovídající.

13. Vzhledem k tomu, že shora uvedený trest byl ukládán jako trest souhrnný, soud zároveň zrušil výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Liberci ze dne 11. 4. 2019, č. j. 3 T 14/2019-228, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 31. 7. 2019, č. j. 31 To 198/2019-247, a s ohledem na zásadu zachování tvrdosti již uloženého trestu (resp. trestů, uložených vedle sebe) z rušeného výroku o trestu beze změny převzal trest propadnutí věci – výpočetní techniky, specifikované v citovaném rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů od jeho doručení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci, prostřednictvím Okresního soudu v Liberci, písemně, ve trojím vyhotovení, pokud se strany práva na odvolání již nevzdaly. V téže lhůtě, nebo ve lhůtě dodatečně stanovené předsedou senátu musí být odvolání písemně odůvodněno. Z odůvodnění musí být patrné, proti kterému výroku odvolání směřuje a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. O odvolání bude rozhodovat Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci. Státní zástupce může rozsudek napadnout ve všech výrocích a je povinen uvést, zda odvolání podává ve prospěch či neprospěch obžalovaného. Obžalovaný může rozsudek napadnout pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Liberec 6. února 2020

Mgr. Hana Moravová
samosoudkyně